

SITÄ LEHTTEÄ EN UNOHDA KOSKAAN

Ei ollut mikään ihme, että Arctic Comics-lehden kanssi suorastaan hyppäsi esiin sekalaisesta lehtiopinosta Keskusantikvassa (nykyään vaikeammin lausuttavasti Tampereen kirja- ja lehtiantikva) joskus 1980-luvun lopulla. Eikä syynä ollut edes yksin se, että kannessa taivas on sokaisevan karmiininpunainen ja vesi kuin mustikkasoppaa. Taivaan päälle poikittain on nimittäin piirretty eskimo kajakissaan. Hän on juuri päättäväisesti tunkemassa harpuunaansa ylöspäin syöksähtävän tappajavalaan selkäyttimeen. Tässä on selvästikin lehti, joka ei seuraa normaaleja uomia.

Kaiken lisäksi kyseessä on melkoisen mystinen tuote. Mitään suoria tietoja ei anneta painopaikasta tai edes kustantajastakaan. Kanteen on (tietenkin kaiken muun värityksen suhteen täysin riitasointuisesti kirkkaalla sinisellä) painettu laatikko, jossa on arktista vuorijonoa mukaileva logo ja teksti "Souvenir Pavilion". Onko kyseessä kummallisesti nimetty kustantaja – vai onko Arctic Comicsia myyty jossakin napapiirillä matkamuistosälän seassa? Se olisi ihmellistä, sillä tässä lehdessä on niin särmäinen sanoma, että keskivertoinen matkamuistojen ostaja voisi siitä jopa loukkaantua.

Lehden lopussa on oikein tekijän loppusanat, mutta eipä niissäkään paljasteta, olisiko Arctic Comics peräisin Kanadasta vai Alaskan puolelta. Ja vaikka tekijä loppusanoissaan kiittelee kaikki mahdolliset ihmiset (ideoiden ja palautteen antajat yms.), hän unohtaa kertoa OMAN NIMENSÄ! Aivan takasisäkannan alalaitaan tosin on pienenpienellä tekstillä painettu ilmoitus siitä, että Nick Burnsilla on Arctic Comicsin copyright, joten herra Nick sitten oletettavasti on kaikesta vastuussa. Painovuodeksi ilmoitetaan 1986,

mutta siihen informaatio sitten loppunakin.

Jos Nick Burns on tosiaankin sekä tekstin että piirrosten tekijä, hänen monitaitoisuuttaan on pakko ihailia. Lehdessä on kaikkiaan kolme tarinaa (yksi arktisen maailman menneisyydestä, yksi nykyisyydestä ja yksi tulevaisuudesta) ja kaikki on piirretty erilaisella tekniikalla ja kerrottuakin toisistaan poikkeavin keinoin.

Menneisyyteen sijoittuva sarjakuva kertoo oikein seikkaperäisesti inuit-metsästäjän ahdingosta ajeltavaan lähteneen jäälaudan vankina ja heimon yrityksestä saada shamanistinen yhteys riistaolaimiinsa. Kuten kuvitella saattaa, arktisessa yhteisössä koko elämä on pakkomieltöisesti

kieloutunut metsästyksen ja kalastuksen ympärille, kun muitakaan ravinnonlähteitä ei ole. Niinpä lukija saa nähdä varsin splatter-tyylisen ihykenteurastuksen, koirien lahtaamisen lihoiksi ja lokin syömisen raakana. Puhumattakaan nyt siitä tappajavalaasta, jota tarinan lopussa kiitetään ravinnon antamisesta koko heimolle.

Nykyajaksi sijoittuva sarjakuva kertoo ökyrikas öljymies perheineen lentää pohjoiseen kesälomalle. Perhe on niin unipityhmä, että haluaa alkuperäisväestöön kuuluvan oppaan varoituksista huolimatta mennä katsomaan jääkarhua lähietäisyydeltä. Karhu vaiuuakin kassiin varastoidut voileivät

P.A. Manninen

ja hyökkää aivan hulluna perheen kimpuun. Oppaan on pakko ampua jääkarhu. Hän on oikein surullinen tapahtuman johdosta, mutta ainoastaan siitä syystä, että karhu menee nyt hukkaan, koska ei ollut metsästykskausi. Lihot pitää luovuttaa valtiolle. Mitä tuhlausta!

Mutta eipäs tuo vielä mitään. Tulevaisuuteen sijoitettua sarjakuvassa ovat hullut luonnonpuolustajat ottaneet vallan Maapallolla. Ihmisiä ollaan pakkosiirtämässä asteroideista ja Jupiterin kuista rakennetuille valtaisille avarunseluksille. Viimeiset vapaat ihmiset pakoilevat viranomaisia arktisilla lumilakeuksilla. Pidätettyjä kidutetaan sähköiskuilla, jotta he

paljastaisivat tovereidensa olinpaikan. Joukko ihmisiä pääsee turvaan jääluolaan, jossa heille äkkiä selviää shamanistinen totuus ihmisten ja eläinten sukulaisuudesta. He ottavat eläinten muodot ylimielisten (ja rumien) luonnonsuojelijoiden juhliessa avaruudessa Maapallon palauttamista eläinten hallintaan.

Selvästikin Arctic Comics on lehti, jolla on sanoma. Ja sen sanoman mukaan ihmisten pitää syödä valaita ja hylkeitä ja jääkarhuja, jotta he säilyisivät kauniina ja onnellisina. Nick Burns saa läydet pisteet totaalisesta loukkaavuudesta ja tulkainta vastaan potkimisesta.

Kannen psykedeelin värius jalkuu koko lehden pituudelta. Jääaavikko on sinivalkoinen vain muutamassa kovassa. Yleensä se kuvataan keltaiseksi, punaiseksi tai vihreäksi. Taivas puolestaan ottaa vuoron perään aivan kaikki värisävyt, mitä kirjapainosta on löytynyt. Tai ehkä kyseessä ovat revontulet.

Ilmestykö tätä lehteä enemmän kuin tämä numero yksi? Jotenkin epäilisin, että se tuskin oli mahdollista... ■

KOKOUSKUTSU

Suomen sarjakuvaseura ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään tiistaina 14.11 klo 18.00. ravintola Bulevardiassa (Bulevardi 34, Helsinki). Kokouksessa valitaan puheenjohtaja ja hallitus sekä käsitellään seuran toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2001.

Tule mukaan vaikuttamaan seuran toimintaan!

Työ alkaa vuoden 2001 alussa. Edellyttämme kokemusta yhdistysten taloudenhoitajasta sekä omakohtaista kiinnostusta sarjakuva-asioihin ja/tai taide-alaan. Tarjoamme – rahaa.

Hakemukset seuran osoitteeseen tai sähköpostilla sarjaks@kaapeli.fi tai tule käymään seuran syyskokoukseen 14. marraskuuta.

Lisätietoja työnkuvasta ja tehtävistä antaa taloudenhoitaja Mirja Sarjanen, p. (0400) 489645.